

ELK VERHAAL HEEFT EEN SLECHTERIK NODIG.
OLIVER ROSSI IS DIE PERSOON OP HET CIRCUIT. EN LAAT HET
MAAR AAN MIJ OVER... IK BEN VOOR HEM GEVALLEN.

Out OF Control

FULL THROTTLE 4

VERTAALD DOOR
FIEN MEYNENDONCKX

VAN DE NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR VAN DE S.I.N.-SERIE

K. BROMBERG

Out of control

Full throttle 4

K. Bromberg

Vertaald door Fien Meynendonckx

K. Bromberg bij Blush Books

S.I.N.

Last Resort

On One Condition

Final Proposal

FULL THROTTLE

Off the grid

On the edge

Over the limit

Out of control

Colofon

Laat iedereen weten wat je vindt van *Out of control* van @kbromberg. Gebruik #OutOfControl en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 343 / 122501

© 2025 Blossom Books

Copyright © 2024. *Out of control* by K. Bromberg. The moral rights of the author have been asserted.

Vertaling: Fien Meynendonckx

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Voor deze uitgave hebben we zoveel mogelijk duurzame keuzes gemaakt. Wil je meer weten over ons duurzaamheidsbeleid? Ga dan naar blossombooks.nl/duurzaamheid.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

Proloog

Rossi

10 jaar geleden

Het is me gelukt.

Ik heb die verrekte race gewonnen, precies zoals het hoorde.

Het was lastig en het is dan wel maar F3, maar toch super belangrijk, zéker met de eigenaar van het Gravitass F1-team aanwezig op het circuit.

‘Heb je een momentje, Rossi?’

Bij het horen van zijn accent grijp ik de tafel beet waar ik tegenaan leun, om te verbergen hoe ik tril van de adrenaline en de zenuwen. Ik kijk vluchtig naar de pits, waar mijn vader staat. Onze blikken kruisen elkaar en blijven kort hangen, voor ik opkijk naar Atlas Stavros, de eigenaar van het Gravitass-team. De man die ik bewonder. Die alles heeft bereikt wat ik ook wil bereiken. De onbetwiste ijzeren vuist die beslist over het team, en die de toekomst van de coureurs bepaalt.

En na mijn overwinning van vandaag, staat hij ongetwijfeld op het punt ook de mijne te bepalen.

Ik kijk naar mijn teamgenoot, mooie jongen Cruz Navarro met zijn legendarische familienaam, en glimlach.

Ja. Dat klopt, Cruz-y boy. Ik krijg de promotie, niet jij. Jij hebt misschien de centen en de familie, maar die achternaam van je kan niet alles voor je regelen.

‘Meneer Stavros. Mijnheer. Geweldige race, toch?’

Stavros bestudeert me met een ondoorgroendelijke blik, en knikt dan zwakjes.

Ik ben niet snel geïntimideerd. Sterker nog, het kan me weinig schelen wat anderen van me denken. Maar deze man heeft de macht om mijn toekomst te maken of te kraken.

‘Mmm.’

En wat wil dat zeggen?

‘Ik ben zo blij dat ik vandaag een overwinning kon binnenhalen voor het team. De jongens hebben hard gewerkt om me een geweldige auto te geven voor de race en...’ *Ik heb geknokt als een hond om indruk op je te maken.*

‘En wat?’ Hij knijpt zijn ogen samen en kijkt me aan.

‘En ik verdien de promotie,’ stel ik. Ik heb gewonnen. Ik heb me bewezen. Ik verdien het. Punt uit.

‘Laat me jou eens wat vertellen,’ zegt hij op een zachte, gelijkmatige toon terwijl hij dichterbij naar me toe leunt.

Ik recht mijn rug en wacht op de lofbetuigingen, op het goede nieuws. Dat is waar ik tenslotte recht op heb.

‘Jij zult nooit voor mij rijden.’ Zijn wenkbrauwen gaan de hoogte in. ‘Nooit.’

Ik trek mijn hoofd terug. *What the fuck?* ‘Ik begrijp het niet.’

‘Als jij jezelf niet de dood inrijdt, dan rijd je wel iemand anders dood. Je bent totaal de controle kwijt. Een gevaar voor iedereen op het circuit. Een risico dat ik niet wil nemen, hoe groot je potentie ook mag zijn.’

Mijn mond is droog. Mijn hoofd ontploft. Mijn ongeloof neemt me volledig in beslag. Mijn vader was dichterbij komen staan om het gesprek te kunnen volgen, en nu wens ik vurig dat hij dat niet had gedaan.

‘Wat?’ Een ander woord kan ik niet vormen. Ik kan het niet bevatten. Zei hij dat nou echt? Twee van ons maakten kans op de

promotie. Twee om uit te kiezen. ‘Maar ik heb gewonnen. Cruz heeft verloren. Ik snap –’

‘Je hebt me gehoord.’ Stavros glimlacht beleefd, maar zijn ogen zijn onverbiddelijk. ‘Dat was geen techniek. Dat was stuntwerk. Een manier om iedereen te doen stilstaan en staren. Staren doen ze, maar om de verkeerde redenen. En het feit dat jij denkt dat stuntwerk meer indruk op me zou maken dan techniek, zegt me alles wat ik over jou moet weten, als man en als coureur.’

‘Atlas... Meneer Stavros.’ Ik haat de wanhoop die weerklinkt in mijn stem wanneer ik hem probeer te verhinderen om weg te wandelen.

Maar hij stopt. En kijkt naar me om.

‘Ik wens je veel geluk. In je toekomst.’ Hij bekijkt me van top tot teen, werpt dan een blik op mijn vader en weer op mij. ‘Je zal het nodig hebben.’ *Wat?*

Ik staar hem na terwijl hij op Cruz afstapt, hem de hand schudt en stevig op de schouder klopt. Terwijl de grijns op Cruz’ gezicht breder wordt, stort mijn wereld in elkaar, in het besef dat ik ben afgewezen, bekritiseerd zelfs, door de enige man die ik echt bewonderde in onze sector.

Je bent totaal de controle kwijt. Een gevaar voor iedereen op het circuit. Een risico dat ik niet wil nemen, hoe groot je potentie ook mag zijn. Vergeet het.

‘Oliver?’ vraagt mijn vader.

De brok in mijn keel voelt als een steen, maar ik vecht tegen de emoties die ik weiger te laten zien. Mijn hartslag bonkt in mijn oren. Mijn maag kolkte.

‘Het is oké,’ zeg ik tussen samengeknepen tanden. ‘Het is niets.’ Ik draai mijn vader de rug toe en begin mijn spullen in mijn tas te proppen. Handschoenen. Koptelefoon. Sweatshirt. *Stuntwerk, geen techniek.* Onzin.

Ik moet hier weg.

Mobieltje.

Moet.

Mijn vingers raken de glanzende omslag van het tijdschrift onder mijn tas, maar de hand van mijn vader is er al om het weg te rukken.

‘Heeft die rotzooi niet al genoeg ellende veroorzaakt?’ murmelt hij. Hij houdt het tijdschrift omhoog zodat ik de cover kan zien. Een schildersdoek op een ezel, vol intense kleuren die verbeelden hoe ik me nu voel. Gewelddadig. Alleen. Wanhopig.

‘Geef terug,’ smee ik, vol afkeer van mijn eigen stem. Als ik hier niet snel weg kom, ga ik door het lint. En dat mag niet. Niet hier. Niet met hén erbij. Dat genoeg en gun ik de Navarro’s niet.

Mijn vader tilt het tijdschrift hoger, buiten mijn bereik, en laat het vervolgens met een klap in de prullenbak vallen. Ik slik mijn verontwaardiging in. Dat ding was duur. Het is niet alsof ik in het geld zwem. Al is het niet de prijs die me ertoe aanzet om in de prullenbak te duiken en het eruit te vissen, maar de inhoud.

Mijn eerste liefde.

Waar ik niet om hoor te geven.

Wat me met beide benen op de grond houdt. Wat mijn driftbuien, mijn rusteloosheid en mijn concentratieproblemen doet bedaren. Wat niemand begrijpt, behalve mijn *nonna*.

‘Ik heb je gezegd dat ik die troep niet meer wil zien. Het heeft onze familie al genoeg problemen bezorgd.’

‘Ja. Begrepen.’

‘Geld. Tijd. Schaamte. Dat is wat het ons heeft gekost. Misschien als je meer tijd op het circuit doorbracht, je meer concentreerde op je reactietijden, vaker in de simulator zat... Fuck,’ zegt hij met zijn tanden op elkaar. Hij schudt zijn hoofd. ‘Dit is je roeping. Dit is wat je nodig hebt.’

‘Ik was het even vergeten. Racen zal het mietje in mij doen verdwijnen.’

‘Dat heb ik nooit gezegd,’ zegt mijn vader onbewogen.

‘Dat was ook niet nodig.’ We voeren onze visuele oorlog. Een oorlog die ik haat én liefheb, wat me in verwarring brengt. Ik voel zijn woorden, zijn woede en teleurstelling van jaren geleden alsof het gisteren was. Ik ben vandaag al een keer neergeslagen. Is het echt nodig om dit óók nog eens op te rakelen? ‘Stavros is een schoft.’

‘Misschien. Maar wel een schoft die ertoe doet.’

‘Ik heb die verdomde race gewonnen!’ roep ik, mijn armen omhoog. ‘Eerlijk gewonnen. Waarom ben ik ineens de sukkel in dit hele verhaal?’

Zijn stoïcijnse knikje en onverbiddelijke blik beginnen op mijn zenuwen te werken. ‘Je hebt wel gewonnen, maar dat ging allesbehalve soepel. Je blokkeerde de baan, maar had geluk dat je daar niet voor gestraft werd. Ondertussen kon je profiteren van de slechte beslissingen van de andere teams over hun pitstops en bandenkeuze.’

Ik voel zuur in mijn mond. Het laatste wat ik nu nodig heb, is kritiek van de enige persoon op het circuit die aan mijn kant zou moeten staan. ‘Dus je bent het eens met Stavros?’ *Hoe kan hij dat zelfs maar denken?*

Mijn borst doet pijn.

Mijn hart voelt zwaar.

‘Ik hou van je Oliver, met heel mijn hart. Maar ik denk dat dit,’ en hij wijst naar het kunstmagazine en daarmee naar alles waar het voor staat, ‘een hobby is. Ik weet dat verdomme uit eigen ervaring. Echte autocoueurs houden niet van kunst. Je lijkt al zwak genoeg nu Stavros je heeft gepasseerd. Maak jezelf niet nog kwetsbaarder door deze rommel te laten rondslingeren. Doe wat gedaan moet worden. Wat je kunt doen om jezelf te verbeteren.’ Hij wijst naar de baan achter ons.

Ik grinnik om de pijn te verbergen van het mes dat hij in mijn

wond blijft draaien. ‘Ik was het vergeten. Jij weet alles, hé?’

‘Ik weet meer dan jij je kunt voorstellen. Trouwens, ik ben degene die nu de prijs betaalt, of niet?’

Ik knars met mijn tanden. Ik heb het verneukt. Ik weet het wel. En ondertussen blijft hij me pushen, blijft hij al zijn geld spenderen aan deze tweede droom van mij, terwijl hij schulden afbetaalt waar ik verantwoordelijk voor ben.

Het schuldgevoel vreet aan me op een totaal nieuwe manier. Eigenlijk zegt hij dat ik geen andere keuze heb dan racen. Al was het maar om mijn familie uit het gat te halen dat ik voor ze heb gegraven.

‘Ja. Ik weet het.’

‘Oliver.’ Hij wacht tot ik hem in de ogen kijk. ‘Ik zou elke denkbare last op me nemen om jou te laten slagen. Voel je daar niet schuldig over, dat is mijn taak als ouder. Maar je moet ophouden met die artistieke onzin. Dit, racen, is waarin je succesvol zult worden. Ik voel het tot diep in mijn binnenste. Daarom ben ik zo streng voor je.’

‘Dat is een veel grotere gok dan kunst ooit zal zijn.’

‘Nee. Dat is het niet.’ Hij zegt het zo vastberaden dat ik hem bijna geloof. ‘Je bent zestien. Niemand heeft het recht jou je droom af te pakken.’

Maar dat is wel precies wat jij zojuist hebt gedaan.

Hij moet in mijn ogen zien wat ik denk, want hij schudt zijn hoofd alsof hij zo de waarheid kan wegwuiven. ‘Fuck Stavros. Je hebt talent, Oliver. Een gave.’

Ik hoor zijn woorden, maar wil er niet naar luisteren. Wil ze niet geloven. ‘Dat weet jij niet. Het enige wat jou wat kan schelen, is dat je ooit kan opscheppen over je zoon, de Formule 1-coureur.’

Zijn schouderophalen zegt genoeg. ‘Wat ik wil, is dat jij niet dezelfde geldzorgen hebt als wij. Dat je niet dag en nacht hoeft te werken, dat je je kinderen kan zien opgroeien.’

‘Jij bent toch ook hier?’ vraag ik en ik klink als een idioot. ‘Je ziet me toch opgroeien?’

Uit zijn lach klinkt zelfspot en ik weet dat ik iets verkeerd heb gezegd. Ik weet namelijk dat hij vrij heeft genomen om hier te kunnen zijn. Dat hij een extra baantje zal moeten aannemen om het loonverlies te compenseren. Hoe hard hij heeft gewerkt om me deze kans te geven.

Ik weet dat ik me als een eikel gedraag, maar hij begrijpt het gewoon niet.

‘Precies. Ik ben hier. En nu moet ik weer aan het werk.’ Hij haalt het tijdschrift uit de prullenbak en stopt het in zijn achterzak, alsof hij bang is dat ik het eruit zal halen zodra hij weg is. Wat ook mijn plan was. ‘Zoals ik al zei, Stravros kan de pot op. De pot op en er weer af, wat mij betreft. Wij Rossi’s doen álles om ons hoofd boven water te houden en de top te bereiken. Blijf gewoon hard werken. Gewoon alles blijven geven tot je er bent. Iemand zal het gaan zien.’ Hij grijpt me bij de nek om me op mijn hoofd te kussen, alsof ik een kleine jongen ben. ‘Jij bent de enige hoop die je hebt om niet... zoals wij te worden.’

Hij zegt het alsof het een vloek is. Alsof we altijd berooid zullen blijven.

Dat voelt nu meer zo dan ooit. Het schuldgevoel trekt me als een loodzware mantel naar beneden. Houdt me in zijn greep. Ik ben de hoop voor mijn familie om uit de financiële problemen te komen.

En met kunst zal dat nooit lukken.

Ik weet het. Hij weet het. De hele klotewereld weet het. Het is egoïstisch van me om er zelfs maar van te dromen, zeker omdat de schulden mijn schuld zijn.

Gewoon blijven werken, Oliver. Niet opgeven.

‘Laat hem zien dat hij het verkeerd heeft,’ zegt hij met een klopje op mijn rug. ‘Dat is onze uitweg, jongen.’ Hij loopt weg, met

mijn tijdschrift in zijn achterzak en hangende schouders. Mijn wrok loopt achter hem aan.

Hij begrijpt het gewoon niet.

Ik gooi mijn sporttas over mijn schouder en draai me naar het circuit. Naar iets waar ik redelijk goed in ben, maar waarvan ik ook weet dat ik niet goed genoeg ben.

Verderop klinkt de schaterlach van Stavros.

Op een dag zal het me lukken, klootzak. En dan zul je me smeken om voor je te rijden. En dan zal ik j  uw verzoek afwijzen.

Hoofdstuk 1

Rossi

‘Hé. Jij. Jij bent die gast.’ De dronken sukkel zwaait zijn vinger in mijn gezicht, hij knijpt zijn glazige ogen samen terwijl hij me aanspreekt. Hij struikelt daardoor en grinnikt dom. ‘Die race-gast.’

‘Dat lekkere ding?’ vraagt de blondine aan zijn rechterarm, terwijl ze haar hoofd schuin houdt en wankelt, ongetwijfeld onder invloed van wat er in de fles zat die ze vasthoudt.

‘Rossi.’ De wind doet het stof opwaaien en om ons heen dwarrelen. Het stoort hem niet. Sterker nog, op dit punt in zijn zuipfestijn denk ik dat niets hem nog raakt, gezien de onhandige manier waarop hij met zijn vingers knipt. ‘Toch? F1? Die Rossi-gast.’

Ik haal mijn hand door mijn haar en grijns. ‘Nee, dat ben ik niet, man,’ zeg ik met mijn zakdoek voor mijn mond, dankbaar voor mijn jarenlange spreekervaring in het Engels waardoor mijn accent bijna voor Amerikaans kan doorgaan. ‘Maar ik hoor dat wel vaker.’

‘Man. Je lijkt sprekend op hem.’

Ik knik. ‘Dat hoor ik niet voor het eerst.’ In om het even welk land behalve Amerika, zou die leugen geen moment overtuigen.

‘Mogen we toch met je op de foto?’ vraagt hij.

Ik kijk over mijn schouder en dan weer naar hem. ‘Liever niet, man. Mijn vriendin vindt dat raar.’ *En het laatste waar ik op zit te wachten, is dat jij die foto op je socials zet en mensen me herkennen. Daar gaat mijn anonimiteit.*

Ik vind het prima om tijdens een race in het middelpunt van de belangstelling te staan, maar niet hier. Niet nu ik zoveel behoefte heb aan even ontsnappen. ‘Veel plezier nog.’

‘*Rock on*, man.’ De kerel steekt zijn gebalde vuist in de lucht en het meisje giechelt.

Ik doe hem na en steek ook mijn vuist omhoog, daarna draai ik me weg en slenter weer verder tussen de talloze podia. Allemaal spelen ze een totaal ander soort muziek. Af en toe tolt mijn hoofd, doordat ik in het ene oor met EDM word bestookt, en in het andere met hiphop.

Of misschien ligt het aan de alcohol.

Maakt niet uit. Ik geniet van het gevoel. Het rommelen van de bas in mijn borst. Het geduw en getrek van vreemden terwijl we vechten om een plekje voor de podia. De euforische, en vermoedelijk behoorlijk dronken, vibe van alle aanwezigen.

Ze zijn gewoon blij om hier te zijn.

Net als ik.

Het is een ander soort roes dan de roes die ik gewend ben. De menigte die mijn naam scandeert. De camera in mijn gezicht, waar ik ook ga. De fans, wanhopig op zoek naar een glimp van mij.

De roes waar ik normaal gesproken een kick van krijg, maar die me de laatste tijd niet meer bevredigt.

Er schuilt een zekere spanning in de anonimiteit hier. In het samengepakt staan tussen mensen die amper naar me opkijken. In het gewoon kunnen oplossen in die duizenden andere toeschouwers. In de vrijheid om mijn beste leven te leiden, zonder te hoeven nadenken over mijn plaats in het klassement, cardiotrainingen of wat dan ook. Ik hoef me alleen maar te verliezen in de muziek.

Ik hoef niet Oliver Rossi, Formule 1-coureur, te zijn. Ik hoef niet te presteren. Ik hoef niet te twijfelen over waar ik in godsnaam aan begin met dit nieuwe team voor de eerste race van het seizoen.

En er is niemand van de media met vragen over hoe ik denk in dat nieuwe team te passen.

Het is alleen 'ik'. Alleen de beat. Alleen mezelf om gelukkig te maken en niemand anders om me druk over te maken.

Het enige wat ik moet doen is na het einde van een set mijn nieuwsgierigheid volgen naar een ander podium, waar een nieuwe artiest op me wacht.

Ik laat me meevoeren door de menigte terwijl lasers van verschillende podia door de lucht flitsen. Het opdwarrelende stof lijkt door de maanloze hemel en de lasers op rook, wat de ontspannen sfeer nog meer versterkt.

Het is een coole illusie die me doet stilstaan om beter te kijken, terwijl de massa voortbeweegt. Misschien hoor ik het daarvoor: de commotie rechts van me, de schreeuwende vrouw, de snauwende man.

'Stop.' Ik draai me net op tijd om en zie hoe een vrouw zich losmaakt uit de greep van een zatte klootzak. 'Stop gewoon.'

Ze duwt hem weg en maakt een kreunend geluid dat zowel frustratie als ergernis uitstraalt.

Een koppeltje met ruzie.

Daar heb ik er genoeg van gezien dit weekend. Blij dat ik single ben. Blij dat ik van dat gezeik af ben. Mijn gedachten dwalen even af naar Blair, mijn ex, maar richten zich dan weer op het stel.

Op de vrouw die plotseling naar voren stapt, een lichtstraal in. *Wauw*. Ze is adembenemend. Of dat is ze tenminste vanaf deze afstand, en met alcohol in mijn bloed, dus ik bewaar mijn oordeel tot ik dichterbij ben. En minder beneveld.

Maar op dit moment biedt zij het best mogelijke uitzicht. Donker haar komt onder een paisley sjaal vandaan. Haar gezicht is dramatisch opgemaakt, met glitter en make-up die de laserstralen weerkaatsen. Haar lippen zijn felroze en haar minuscule kledij etaleert haar lichaam. Haar rondingen worden geaccentueerd door

een wit, gehaakt, trui-achtig dingetje over een knalrode bikinitop, een spijkerbroekje en laarzen tot net over haar knieën.

‘Jezus,’ breng ik uit. Ik kan mijn ogen niet van haar afhouden. Zo simpel is het.

En misschien is dat maar goed ook, want op het moment dat ze weg wil wandelen, trekt de man haar arm terug, waardoor ze hard tegen hem aan smakt. Haar kreet wordt gesmoord door zijn dwingende kus.

Ga ervoor, maat.

Maar die gedachte verdwijnt snel als ik zie hoe ze haar hoofd heen en weer schudt. Hoe ze tegen hem vecht. Ze doet niet alsof, ze is doodsbang.

Het zijn mijn zaken niet. Ook niet mijn situatie. Maar niemand heeft door wat er voor hun ogen gebeurt. *Of ze negeren het bewust.*

Ik overbrug de afstand in enkele seconden.

Hoffelijkheid is niet mijn sterkste kant, maar ik ken wel het verschil tussen goed en fout. En hier zit duidelijk iets goed fout.

Ik aarzel. *Kent ze hem?* Maakt dat überhaupt iets uit? *Ze heeft alles gezegd wat ze hoefde te zeggen.* Nee.

Zijn handen zitten nog steeds op haar.

Einde verhaal.

Ik grijp hem bij zijn kraag en trek hem achteruit, terwijl mijn andere vuist zijn wang raakt. Het voelt of klinkt niet bevredigend. Het is simpelweg noodzakelijk om een doel te bereiken. Een manier om deze klootzak te laten stoppen.

Hij zakt in elkaar als een slappe zak aardappelen. *Wat had je gedacht.*

Maar dat houdt me niet tegen. Ik geef hem nog een klap. Zijn lip scheurt en hij is te dom om zijn mond te houden.

‘Ze vroeg erom.’

Nog een klap.

‘In die outfit.’

Ik haal weer uit met mijn vuist, maar dan hoor ik een kreet.

‘Stop!’

Een hand trekt mijn bovenarm naar achteren en voorkomt dat ik nog een klap uitdeel.

Ik probeer me los te maken uit haar greep, en als ik omdraai kijk ik in de ogen van de vrouw die ik aan het verdedigen ben. ‘Meen je dat nou?’ vraag ik in een roes van woede. Haar geschrokken blik ontgaat me: haar wijdopen ogen, haar lippen in een geschokte ‘o’. Haar plotse aarzeling. Iets aan haar komt me bekend voor. ‘Die vent zat met zijn handen aan je lijf en nu zeg je dat ik moet stoppen?’

Ik schud haar hand van me af, haal uit met mijn vuist en geef hem nog een laatste klap. Zijn woorden en mond hebben dat dubbel en dik verdiend. Zijn hoofd schiet achteruit, en hij steekt zijn beide handen omhoog om zich over te geven.

Goed zo.

Al doet het ‘fuck you’-grinnikje dat over zijn lippen rolt terwijl hij op zijn knieën van me weg probeert te kruipen, me opnieuw mijn vuist ballen.

Maar er vormt zich een menigte rond ons en het laatste wat ik wil, is opgemerkt worden. Ik hoef geen onzin over Oliver Rossi in de roddelbladen... hoe waar of opgeblazen die ook mag zijn.

Ik draai me om, om te kijken hoe het met de vrouw gaat, om haar dankbaarheid te aanvaarden, maar ik zie haar nog net wegrennen.

Te bedenken dat ik op een bedankje had gerekend...

‘Hé. Wacht even!’ roep ik terwijl ik een stukje naar haar toeren. ‘Gaat het? Is alles –’ Ik steek mijn hand uit, die per ongeluk in haar pashmina blijft haken, waardoor die van haar af valt als ze zich omdraait.

Ik zie een volle bos donker haar dat in golven over haar rug

valt, en een paar amberkleurige ogen omringd door dikke wimpers.

We staren elkaar geschokt aan.

‘Navarro?’ vraag ik. *Wat doet zij hier in godsnaam?*

‘Ongelooflijk.’ Het komt als een scheldwoord samen met een halve lach uit haar mond. *‘Fucking ongelooflijk.’*

Ze zet het weer op een lopen en baant door de mensenzee alsof die voor haar zou moeten wijken. *Typisch.* Ik worstel me achter haar aan en trap een paar mensen op de tenen terwijl ik hen opzijduw.

‘Navarro. Wacht.’ Ik grijp haar arm beet om haar te doen stoppen. Deze keer draait ze zich om en staart ze me aan, haar handen op haar heupen.

‘Wat?’ snauwt ze. ‘Wat wil je?’

Mensen verrassen me niet zo snel, maar nu... ‘Waarom die vijandigheid? Ik heb je net gered.’

Ze lacht en snuift tegelijkertijd. ‘Me gered?’ Er is iets aan de manier waarop ze het zegt, waardoor ik me afvraag of ze zelf wel gelooft in de valse bravoure die ze uitstraalt. ‘Ik hoefde niet gered te worden. Ik had jou helemaal niet nodig om –’

‘Top. Goed. Blij dat te horen,’ zeg ik, maar nog voor de woorden mijn mond uit zijn, zie ik het. Hoe haar vingers trillen en ze haar handen samendrukt om ze stil te houden. Hoe haar hartslag tekeergaat, vlak onder haar kaaklijn. Hoe ze bibberend ademhaalt. De tranen die plots in haar ogen opwellen.

Ze is van slag en probeert dat weg te stoppen.

Shit. Ik ben niet goed met emoties. En al helemaal niet met tranen.

‘Goed dan,’ zegt ze met een knikje en een onvaste beweging van haar voeten. ‘Ik waardeer je hulp. Nu moet ik... naar het podium.’

‘Nee. Niet in je eentje.’ *Wat doe je nou? Je bent hier niet om te babysitten.* Het tegendeel eigenlijk. *Je bent hier om egoïstisch*

te zijn. Om deze tijd te gebruiken om te doen wat je moet doen om over haar heen te komen. Maar wat doe ik, natuurlijk? Ik ga naast haar lopen, ondanks haar protesterende gekreun.

‘Waarom doe je aardig? Alsof het je iets kan schelen?’

‘Waarom ik aardig doe? Ik denk dat ik je al heb laten zien hoe aardig ik kan zijn.’ Ik strek mijn hand. Hij doet pijn. Dat krijg je als je hem in het gezicht van een of andere eikel ramt. Hopelijk heb ik geen schade aangericht. Probeer maar eens een stuur vast te houden bij hoge G-krachten met een pijnlijke hand.

Ze antwoordt niet, maar haar passen versnellen. De mijne ook.

‘Typisch. Als ik help, ben ik een eikel. Als ik niet help, ben ik ook een eikel. Ik kan het nooit goed doen, toch?’

Sofia stopt abrupt en ik bots bijna tegen haar aan. Onze lichamen strijken langs elkaar en verdomd als ik niets opmerk. Haar warme huid. Subtiele geur. Expressieve ogen.

Luister. Ik heb je bedankt.’ Ze schudt met haar handen alsof ze ze zo kan laten stoppen met trillen. ‘Ik heb gewoon... een gelijk speelveld nodig, oké?’

‘Een gelijk speelveld?’ *Ik snap er geen bal van.*

‘Ja. Een gelijk speelveld. Ik mag je niet leuk vinden of naar je kijken. Het is gewoon makkelijker om je niet leuk te vinden.’

‘Me niet leuk te vinden? Wat weet jij meer over mij behalve dat ik je kwam verdedigen toen niemand anders dat –’

‘Mijn broer heeft me voor je gewaarschuwd, oké?’ Ze schreeuwt het bijna, met haar handen gefrustreerd in de lucht.

Ik lach spottend. *Haar gewaarschuwd voor mij? Wie is er niet voor mij gewaarschuwd, dát is de vraag.* ‘Cruz gaat ervoor, hé?’ zeg ik sarcastisch, verwijzend naar haar broer – en mijn nieuwe teamgenoot.

Goed om te weten wat hij van me denkt. Niet dat het me iets kan schelen.

‘Nee, het is gewoon...’ Ze ademt luid uit terwijl er rechts van ons weer muziek uit de boxen knalt. Ze draait zich in die richting en kijkt even het donker in.

Ik staar naar haar profiel. Jezus. Ik heb Cruz’ zusje altijd prachtig gevonden van een afstand – *ik heb haar nooit als iets meer beschouwd dan een lust voor het oog* – maar op dit moment ben ik echt onder de indruk van haar. Ze is... beeldschoon, met die verleidelijke ronding van haar nek, haar volle lippen, haar delicate gelaatstrekken. En er is iets aan haar wat me rechtstreeks lijkt aan te spreken.

‘Gewoon wat?’ *Hoe ga je verder na zo’n bekentenis?*

Ze draait zich in mijn richting en bekijkt me eenvoudigweg. ‘Gewoon niets. Je hebt me niet gezien. Ik heb jou niet gezien. Wat er net gebeurde, is nooit gebeurd en dat is beter voor ons allebei. Klinkt dat goed?’ vraagt ze, en haar stem slaat over bij dat laatste woord.

Kwetsbaar.

Dat is wat ze is. Dat is wat me ertoe aanzet hier te blijven in plaats van het op een lopen te zetten – zoals altijd wanneer iets ingewikkeld dreigt te worden. Ze lijkt altijd zo vastberaden, zo beheerst en zelfzeker. En hoewel ik iets van dat vuur in haar zie, is het vooral haar kwetsbaarheid die me, ondanks mijzelf, ertoe aanzet om haar te beschermen.

Wat is dit nou weer?

Dit ben ik niet.

En toch... *verdomme*.

‘Ja. Klinkt perfect,’ zeg ik.

‘Dat was dan leuk om je te zien.’ Ze slikt moeizaam.

Ik grinnik om haar opmerking terwijl we allebei op onze plek blijven staan, en elkaar aanstaren alsof we in een potje blufpoker zitten.

Ze is nog steeds overstuur.

De beste manier om haar weer op de rails te krijgen – en voor mij om die flauwe versie van mezelf te vermijden die ergens om geeft – is door mezelf te zijn. Een eikel. Daar heb ik mijn hele leven al op kunnen oefenen.

‘Leuk om me te zien? Dat denk je niet echt, en toch sta je hier nog.’ Ik gniffel en leun wat dichterbij zodat ze kan horen wat ik zeg. ‘Je probeert te begrijpen waarom je wilt dat ik in de buurt blijf, waarom je me aantrekkelijk vindt en niet weg kunt lopen, terwijl je niets voor me mag voelen, toch?’

‘Wat een belachelijke leugen.’ Haar rollende ogen verraden dat ik gelijk heb.

‘Nee, dat is het niet.’

‘Kijk maar.’ Ze krijgt eindelijk de ballen om van me weg te lopen.

En ik kijk ook echt, al concentreer ik me vooral vol bewondering op het wiegen van haar kont. Er is geen enkele normale man die daar níet naar zou kijken. Maar na een paar seconden moet ik weer denken aan die handen van die klootzak die haar betastten.

En verdomme, ik vólg haar.

Ik vervloek mezelf al terwijl ik weer naast haar kom lopen. Ze heeft gewoon iets bijzonders.

‘Stop met me te volgen,’ zegt ze.

‘Ik volg je niet. We gaan allebei naar hetzelfde podium. Ga je naar BENT kijken?’ Ik vraag het hoewel ik geen idee heb waar en wanneer de populaire band vanavond speelt.

‘Je hebt net duidelijk gemaakt waarom mijn broer gelijk heeft, waarom ik je maar beter niet leuk kan vinden.’

‘Waarom? Omdat ik van BENT hou? Dat is raar. Je zou denken dat het om iets veel belangrijkers zou gaan, zoals mijn karakter of mijn –’

‘Je bent niet grappig en je volgt me nog steeds. Waarom?’

Ik krab door mijn haar en kijk naar de mensenmassa voor

ons. Ik denk niet dat ze me zal geloven als ik zeg dat ik het zelf ook niet weet, al is het de waarheid. 'Je hebt gedronken, Navarro.'

'Het is Sofia.'

'Dat hebben we allemaal. Ik veroordeel je niet. Maar is het zo erg als ik er zeker van wil zijn dat je in orde bent en ik je naar je bestemming breng?'

'Ik ben oké. Echt.'

'Zo zag het er net niet uit. Voor het geval je het nog niet wist, mannen maken graag misbruik van vrouwen in situaties als deze. Telkens weer.'

'Ga weg, Rossi.' Ze draait haar rug naar me.

Is ze hier met iemand? Fuck. Was ze hier met die sukkel?

'Wie was die klootzak trouwens?' vraag ik.

'Ik kende hem niet. Een *random* kerel die me gewoon begon te volgen. Je weet wel, een beetje zoals jij,' mompelt ze, maar ze weigert me aan te kijken.

'Pas op wat je zegt, *Bellissima*. Ik moet de vrouwen van me afslaan, niet andersom.'

'God, je bent zo... jij,' zegt ze. *Alsof dat het ergste is wat er bestaat.*

'Precies. Rijk. De beste in zijn sport. Getalenteerd. Atletisch. Knap...'

'Vol van zichzelf. Een rokkenjager.'

'Ik kan tenminste voor mezelf zorgen.'

'En een klootzak.' Ze glimlacht, en er verschijnt weer wat meer van dat kenmerkende zelfvertrouwen in haar ogen en houding. Mijn werk zit erop.

'En toch wil je me nog steeds.'

'Wat?' gilt ze ongelovig.

'Je hebt me wel gehoord. Je wilt me. Geen probleem, iedereen wil me. Dat is iets waar ik mee heb leren leven.'

'O, mijn god,' zegt ze hoofdschuddend, alsof ze de waarheid

probeert te verwerken. ‘Je meent het echt.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is oké om het toe te geven.’

‘Nee, dat is het niet. Wat ik wil, is dat jij... Kijk. Ik ben een grote meid. Ik kan heel goed voor mezelf zorgen.’

‘Duidelijk.’ Ik werp een blik op waar we vandaan komen – op het bloedspoor van een gebroken neus – en trek mijn wenkbrauwen op terwijl ik een grijns verbijt. ‘Misschien moet je niet meer drinken.’

‘Misschien moet jij mij niet zeggen wat ik moet doen. En misschien moeten wij meiden wel drinken om met mannen om te kunnen gaan. Heb je daar al eens aan gedacht?’

Ik probeer mijn glimlach te verbergen. ‘Nee. Nooit.’

‘Dat is dan opgelost. Vincent Jennings komt zo het podium op, en ik ben er klaar voor om voor hém te zwijmelen.’ *Geluksvogel*. ‘Dus nu zijn we weer terug bij het gedeelte waarin we doen alsof we elkaar hier nooit hebben gezien.’

‘Zo makkelijk gaat dat?’

‘Zo makkelijk, ja.’ Ze knikt vastberaden.

‘En wat als er een andere man misbruik van je probeert te maken? Is dat wat je wilt?’

Ze kijkt me aan, met een verleidelijke grijns op haar lippen. ‘God, ja.’ Ze gooit haar hoofd naar achteren en kreunt... en ik voel dat geluid tot in mijn ballen. ‘Wat is daar mis mee? Niet die klootzak van daarstraks, maar een man die ik wil? Een man die ik kan proeven, alleen maar door naar hem te kijken? Het kan echt geen kwaad om je even in iemand te verliezen. Dus laat me met rust, zodat ik dat kan gaan doen.’ Ze trekt haar wenkbrauw op alsof ze me uitdaagt haar woorden in twijfel te trekken.

Nou... *shit*.

Als ze deze keer wegloopt, laat ik haar gaan.

Haar woorden kunnen bedoeld zijn om me af te schrikken.

Maar ze kunnen ook de waarheid zijn.

Beide opties zijn zo geil als wat en hebben me wakker geschud om mijn volle aandacht op Sofia Navarro te richten. *Ze...*

Is een braaf meisje.

Komt uit een bekende familie.

Heeft een rebels kantje dat ik herken, waardeer en bewonder.

Bevindt zich op volstrekt verboden terrein.

Het spoort me allemaal aan om me door de menigte heen te worstelen tot ik haar weer zie.

En dat is waar ik de hele avond blijf. Met BENT op het podium achter me en Sofia Navarro een paar rijen voor me.

Hoofdstuk 2

Sofia

*M*ijn broer heeft me voor je gewaarschuwd.

Die opmerking blijft maar door mijn hoofd spoken. Jammer genoeg slaat mijn lichaam die waarschuwing in de wind wanneer het op de aanwezigheid van Oliver Rossi reageert.

Niet dat het ooit anders was. Eender waar deze man zich in het rennerskwartier bevindt, ik weet hem altijd te vinden. Hij is als die donkere schaduw waar je beter niet naar kunt zoeken, maar die je toch steeds aantrekt... en waar je je ogen niet van af kunt houden.

Donker haar. Brede schouders. Onverschillige uitstraling. Een kantje dat even arrogant als onweerstaanbaar is.

En die vervloekte schaduw blijft me maar achtervolgen.

‘Hé, je stalker is terug,’ zegt Lilith met haar kin over mijn schouder.

‘Geweldig,’ mompel ik. Waarom vind ik het leuk dat hij hier is? Waarom voel ik iets fladderen in mijn buik?

Net zoals hij me gisteravond in de gaten hield. Ja, ik zag hem wel staan tijdens het optreden van BENT, met zijn rug naar het podium en zijn ogen op mij gericht. Er was iets zo vreselijk sexy aan de manier waarop hij naar me keek en zijn kaken op elkaar klemde zodra er weer een jongen op me afkwam. Ik ben nooit fan geweest van het type overbezorgd vriendje, maar Rossi maakte het idee gisteravond toch aantrekkelijk.